

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันจำนวนประชากรของโลกได้เพิ่มขึ้น ทำให้ความต้องการด้านที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย และการขยายตัวของโครงการต่างๆ ในปัจจุบันเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างรวดเร็วในอดีตที่ผ่านมา ส่งผลให้รูปแบบการใช้ประโยชน์ที่ดินเป็นไปอย่างกว้างขวาง ทั้งการใช้เพื่อการปลูกสร้างบ้านเรือนหรือคอนโดมิเนียมเพื่ออยู่อาศัย การก่อสร้างศูนย์การค้า ห้างสรรพสินค้า เพื่อประกอบธุรกิจการค้าขาย การปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ ทำไร่ ทำนา เพื่อธุรกิจการเกษตร และการใช้สอยที่ดินในด้านอื่นๆ อีกมากมาย ส่งผลให้เกิดปัญหาการความไม่สมดุลของสภาพแวดล้อม ในเขตเมือง อันเกิดมาจากการเติบโตของชุมชนอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในชุมชนที่เน้นในเรื่องการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ทำให้ชุมชนขาดคุณภาพชีวิตที่ดี ก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพแวดล้อม และนำซึ่งผลเสียหลายทางสังคม รวมทั้งปัญหาการดูแลจัดการพื้นที่สีเขียวเป็นไปอย่างไม่ทั่วถึงและต่อเนื่อง ปัญหาเหล่านี้เห็นได้ชัดในเขตชุมชนเมืองขนาดใหญ่ของประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย แนวความคิดเรื่องความสมดุลระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาเริ่มเข้ามามีบทบาท ในกระแสการพัฒนาโลกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 เมื่อองค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการประชุมสุดยอดว่า ด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (Human Environment) ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ซึ่งได้เรียกร้อง ให้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือยจนเกินขีด ความสามารถของทรัพยากรโลก และได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ต่อมาปี พ.ศ.2535 องค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการประชุมสุดยอดระดับโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา (UN Conference on Environment and Development, UNCED) หรือการประชุม Earth Summit ที่กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล เมื่อปี พ.ศ.2535 ซึ่งประเทศไทยได้ร่วมลงนามในแผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21) ซึ่งเป็นแผนแม่บทของโลก ที่ให้ความสำคัญต่อชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีสิ่งแวดล้อมที่ดี

ในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการพัฒนาพื้นที่สีเขียวในเขตเมืองเพื่อช่วยลดมลพิษทางอากาศ สร้างสมดุล ของสภาพแวดล้อม เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของชุมชนเมืองเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า ได้มีการบรรจุ แผนการพัฒนาพื้นที่สีเขียวไว้ในแผนพัฒนาระดับประเทศและในระดับท้องถิ่นหลายครั้งด้วยกัน ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) เพิ่มเติมแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10, 11, 12 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (พ.ศ. 2540-2559) แผนพัฒนากรุงเทพมหานครฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2545-2549) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอน การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เป็นต้น อย่างไรก็ตามการบริหาร

และจัดการพื้นที่สีเขียวที่ผ่านมา ยังขาดซึ่งการศึกษา และวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการเชิงนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เป็นผลให้ไม่สามารถ ระบุได้อย่างชัดเจนถึงการปฏิบัติตามนโยบายของภาครัฐและการชี้ชัดถึงประโยชน์ต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน การวิจัยการจัดการพื้นที่สีเขียวตามแผนปฏิบัติการเชิงนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวชุมชนเมืองอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ระบบการบริหารจัดการพื้นที่สีเขียวยังขาดการบูรณาการของหน่วยงานทั้งในระดับการวางแผน ระดับปฏิบัติและการมีส่วนร่วมของประชาชน สำนักงานนโยบาย และแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นหน่วยงานราชการที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องการจัดการพื้นที่สีเขียว จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการเชิงนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวชุมชนเมืองอย่างยั่งยืนขึ้น โดยวัตถุประสงค์และเป้าหมายส่วนหนึ่ง คือ การกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวอย่างน้อยร้อยละ 30 ของแปลงที่ดินและเป็นพื้นที่สีเขียว อย่างยั่งยืน (ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิน, 2557ก : 2)

พื้นที่สีเขียว หมายถึง พื้นที่ว่างทั้งหมดที่ควบคุมการพัฒนาเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม หรือพื้นที่โล่งบริเวณรอบๆ หรือระหว่างอาคารที่มีศักยภาพสามารถพัฒนาให้เป็นพื้นที่เพื่อประโยชน์ในการรักษาสมดุลทางธรรมชาติ เพื่อเสริมสร้างภูมิทัศน์ให้เอื้ออำนวยต่อการพักผ่อนหย่อนใจและนันทนาการ การใช้ประโยชน์และทำกิจกรรมร่วมกันของประชาชน ตลอดจนเป็นสถานที่ที่เสริมสร้างสภาพแวดล้อมของเมือง อันจะทำให้ชุมชนเมืองเป็นพื้นที่สีเขียวและมีความร่มรื่นสวยงามตามธรรมชาติ ซึ่งในปัจจุบันทุกเทศบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นที่สีเขียวเนื่องจากเป็นภารกิจหนึ่งของเทศบาลที่ได้มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 นอกจากนั้นการพัฒนาพื้นที่สีเขียวในชุมชนยังถือเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถบ่งบอกถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน ซึ่งเป็นลักษณะข้อหนึ่งของเมืองน่าอยู่ (Health Cities) ตามข้อกำหนดขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization)

ในส่วนบ้านแหลม เป็นชื่อเรียกตามสภาพภูมิประเทศที่เป็นแหลมยื่นลงไปในทะเล เดิมท้องที่อำเภอบ้านแหลมมีฐานะในทางปกครองเป็นส่วนหนึ่งของแขวง 2 แขวง คือ ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเพชรบุรีขึ้นอยู่กับแขวงขุนชำนาญทางฝั่งตะวันตกขึ้นอยู่กับ แขวงหลวงพรหมสาร เรียกชื่อตามทินนามของผู้เป็นนายแขวงปกครองอยู่ขณะนั้น ครั้นต่อมาได้รับการจัดตั้งเป็นอำเภอเมื่อปี พ.ศ. 2443 ต่อมาทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้ยุบรวมอำเภอเมืองเพชรบุรี เมื่อ ร.ศ.120 (พ.ศ. 2444) ต่อมาได้แยกเป็นอำเภอใหม่ชื่อว่า อำเภอบ้านแหลม เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2447 แม้ว่าความพยายามที่จะเพิ่มพื้นที่สีเขียวในเขตชุมชนเมืองได้ริเริ่มมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ยังไม่ได้มีการศึกษาถึงผลของการจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างเป็นรูปธรรมมากนัก ประกอบกับเขตอำเภอบ้านแหลมเป็นเสมือนเมืองท่าของเมืองเพชรบุรีที่ใช้เป็นที่ติดต่อค้าขายกับเมืองอื่น จึงเป็นเมืองที่มีความรุ่งเรืองมาแต่ในอดีตจากการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศ รวมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดเพชรบุรี

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอบ้านแหลมมาอย่างช้านานและรู้ถึงทิศทางที่เกี่ยวข้องกับนโยบายภาครัฐแผนบริหารท้องถิ่น รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างท้องถิ่นและสังคม ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการจัดการพื้นที่สีเขียวของอำเภอบ้านแหลมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษากระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยมุ่งศึกษาถึงความต่อเนื่องของนโยบาย

และความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งประชาชนถือเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยสร้างและพัฒนาการจัดการพื้นที่สีเขียวของอำเภอบ้านแหลมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

ตามข้อมูลเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามการวิจัยไว้เบื้องต้น 3 ประเด็น ดังนี้

1. ความสำเร็จในกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นอย่างไร
2. ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อความสำเร็จในกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
3. รูปแบบที่เหมาะสมในการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ควรเป็นรูปแบบใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการศึกษา “กระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี” ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อศึกษากระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกระบวนการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
3. เพื่อเสนอรูปแบบที่เหมาะสมในการนํานโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาความสำเร็จของการจัดการพื้นที่สีเขียวในเขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากแนวคิดของนักวิชาการ ได้แก่ เฟรดเลนเดอร์และพิกเคิล (Friedlander and Pickle, 1968) ดัน (Dunn, 1981) มิลเลตต์ (Millett, 1954) แคทซ์และคานห์ (Katz and Kahn, 1978)

- 1.1 ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ
- 1.2 ด้านความต่อเนื่องของนโยบาย
- 1.3 ด้านความเสมอภาค

และกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ได้แก่ แวนมิเตอร์ และแวนฮอร์น (Van Meter & Van Horn, 1975) เพรสแมนและวิลดาฟสกี (Pressman and Wildavsky, 1973), ซอก (Sorg, 1973) เอ็ดเวิร์ด (Edwards, 1980), วรเดช จันทรร (2554), ศุภชัย ยาวะประภาษ (2550) และอุทัย เลาหวิเชียร (2543) ได้ตัวแปรประกอบด้วย

- 1.1 ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์
- 1.2 สมรรถนะของหน่วยงาน
- 1.3 ความพร้อมด้านทรัพยากร
- 1.4 ความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก
2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อยู่ในเขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 54,146 คน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2561)
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลจากประชาชนที่อยู่ในเขตปกครองของอำเภอบ้านแหลม มีจำนวนประชากรทั้งหมด 54,146 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางสำเร็จรูปขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970: 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน
 - 2.3 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key-Informants) ที่ใช้ในการศึกษาเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interview) แบบมีโครงสร้าง (Structure Interview) ได้แก่ ฝ่ายปกครอง ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอำเภอที่มีภารกิจหน้าที่ด้านการดูแลจัดการสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศบาล 2 คน นายกองค์การบริหารส่วนตำบล 8 คน ผู้เกี่ยวข้องต่อการจัดการบริการสาธารณะในพื้นที่เขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี รวมจำนวน 12 ท่าน
3. ขอบเขตด้านตัวแปร
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ คือ กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
4. ขอบเขตพื้นที่

พื้นที่สำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ พื้นที่ในเขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
5. ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ทำการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการทำวิจัยตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2560 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 รวมระยะเวลา 1 ปี 7 เดือน

นิยามเชิงปฏิบัติการ

จากการสังเคราะห์วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นิยามตัวแปรเพื่อนำเสนอ นิยามเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

1. พื้นที่สีเขียว หมายถึง พื้นที่โล่ง และ/หรือพื้นที่ว่างทั้งหมดที่ควบคุมการพัฒนาเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม หรือพื้นที่โล่งและ/หรือพื้นที่ว่างบริเวณรอบ ๆ หรือระหว่างอาคารที่มีศักยภาพสามารถพัฒนาให้เป็นพื้นที่เพื่อประโยชน์ในการรักษาสมดุลทางธรรมชาติ เพื่อเสริมสร้างภูมิทัศน์ให้เอื้ออำนวยต่อการพักผ่อนหย่อนใจและนันทนาการ การใช้ประโยชน์และทำกิจกรรมร่วมกันของประชาชน ตลอดจนเป็นสถานที่ที่เสริมสร้างสภาพแวดล้อมของเมือง อันจะทำให้ชุมชนเมืองเป็นพื้นที่สีเขียวและมีความร่มรื่นสวยงามตามธรรมชาติ

2. กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวในเขตอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรีไปสู่การปฏิบัติ

3. กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว หมายถึง ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สมรรถนะของหน่วยงาน ความพร้อมด้านทรัพยากรความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ซึ่งในการวิจัยนี้สามารถอธิบายรายละเอียดในแต่ละปัจจัยได้ดังนี้

3.1 ความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ หมายถึง มีการกำหนดนโยบายการจัดการพื้นที่สีเขียวไว้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม มีการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายการจัดการพื้นที่สีเขียวสอดคล้องต้องกัน และมีการกำหนดมาตรฐานนโยบายที่ชัดเจน ไม่คลุมเครือ สะดวกในการปฏิบัติงาน

3.2 สมรรถนะของหน่วยงาน หมายถึง โครงสร้างของหน่วยงานมีความเหมาะสม บุคลากรขององค์กรมีความรู้ความสามารถด้านการบริหารและด้านเทคนิคในการจัดการพื้นที่สีเขียว มีการวางแผนปฏิบัติการที่ดี มีภาวะผู้นำที่เหมาะสม เน้นการสร้างทีมงานและสร้างแรงจูงใจในการทำงาน

3.3 ความพร้อมด้านทรัพยากร หมายถึง ความพร้อมด้านบุคลากรที่เพียงพอในการดำเนินนโยบายการจัดการพื้นที่สีเขียว ความพร้อมด้านวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้และสถานที่เพียงพอในการสนับสนุนนโยบาย และงบประมาณที่เพียงพอที่จะนำมาใช้สนับสนุนการนำนโยบายการจัดการพื้นที่สีเขียวไปปฏิบัติ

3.4 ความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก หมายถึง มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก การได้รับการสนับสนุนด้านกิจกรรมจากหน่วยงานภายนอกอย่างต่อเนื่อง สื่อมวลชนให้ความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์

4. ความสำเร็จของกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียว หมายถึง การที่อำเภอบ้านแหลมได้ดำเนินการจัดการพื้นที่สีเขียวแล้วเกิดผลลัพธ์ใน 3 ด้าน ดังนี้

4.1 ด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการ หมายถึง ความพึงพอใจต่อนโยบายการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้

4.2 ด้านความต่อเนื่องของนโยบาย หมายถึง การจัดการพื้นที่สีเขียวอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ และมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของอำเภอบ้านแหลม

4.3 ด้านความเสมอภาค หมายถึง การจัดการพื้นที่สีเขียวด้วยความเสมอภาคเป็นธรรมไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือสถานที่ใดที่หนึ่ง มีความเท่าเทียมกันตามหลักกฎหมาย

5. ฝ่ายปกครอง หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่และมีอำนาจทางการปกครองในเขตอำเภอบ้านแหลม ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายดูแลด้านภารกิจที่เกี่ยวข้องกับด้านสิ่งแวดล้อมและภูมิทัศน์ในพื้นที่อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

6. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง นักบริหารท้องถิ่นที่มีภารกิจ หน้าที่บริหารและพัฒนาท้องถิ่นในเขตอำเภอบ้านแหลม ได้แก่ นายกเทศบาล นายกองค์การบริหารส่วนตำบล

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ได้ผลความสำเร็จในกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรีไปปฏิบัติ แล้วนำผลการศึกษามาบริหาร พัฒนา ปรับปรุง และวางแผนแนวทางการจัดการเชิงนโยบายด้านการท่องเที่ยว

2. ได้ข้อมูลในกระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรีไปปฏิบัติที่เสนอต่อหน่วยงานราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดทำยุทธศาสตร์ วางกรอบนโยบายของรัฐบาลด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. ผลการวิจัยเรื่อง กระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการพื้นที่สีเขียวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นงานวิจัยให้หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรภาคประชาชนนำไปเป็นตัวแบบในการพัฒนาเชิงพื้นที่ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ทั้งทางด้านกายภาพ โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งแวดล้อมของชุมชน เพื่อยกระดับความสามารถในการพัฒนาพื้นที่ต่อไป